

Literarno glasilo učencev
OŠ Ljudski vrt Ptuj

Šolsko leto: 2022/2023

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ ljudski vrt Ptuj

Ptuj, maj 2023

BESEDA RAVNATELJICE

Spoštovane in spoštovani.

Letošnji šolski projekt smo poimenovali »VEZI MED NAMI«.

Zakaj?

Zato ker čutimo, da živimo v svetu, kjer nam zmanjkuje prijaznih besed, kjer nam zmanjkuje medsebojne povezanosti, strpnosti, razumevanja in pripadnosti. Škodoželjnost zmaguje nad prijaznostjo, nestrpnost nad človečnostjo, egoistična korist posameznika nad skupnostjo.

Zavedamo se vzgojne odgovornosti šole kot institucije, da pomagamo ustaviti to napačno pot. Mladim želimo skozi mnogotere dejavnosti pokazati, da je svet lepši, če smo med seboj povezani, prijazni, če smo si pripravljeni pomagati in se razumeti. Če vsak razume, kaj je njegovo delo in kje so meje njegovih pravic in odgovornosti.

Zato si srčno želim, da učenci, starši in zaposleni v šoli pogumno nadaljujemo po tej poti, da smo spoštljivi partnerji v skupnem ustvarjanju lepšega, prijaznejšega sveta.

V letošnjem literarnem glasilu so učenci zapisali veliko prijaznih besed, naslikali veliko prijaznih risbic, s katerimi so nam razkrili svoje razumevanje sveta.

Prisluhnimo jim, sledimo njihovi domišljiji, bodimo ponosni, da s svojim delom in pozitivnimi človeškimi vrednotami pripadamo prav OŠ Ljudski vrt in bogatimo njeno zakladnico spominov.

Zahvaljujem se vsem mladim ustvarjalcem in mentorjem, še posebej našemu učitelju, dr. Davidu Bedraču, uredniku, in likovni urednici, knjižničarki Editi Čelofiga, da je glasilo tudi letos zagledalo luč sveta.

Lepo je pripadati, lepo je ljubiti in lepo je spoštovati. Vse, kar dobrega podariš, se vrne, nekoč.

Prijetno branje želim vsem,

Tatjana Vaupotič Zemljič, ravnateljica

BESEDA UREDNIKA

Vezi med nami smo naslovili letošnjo osrednjo temo, ki nas je vse v šoli povezala med seboj s številnimi projekti in prireditvami. Ker je tema zelo hvaležna, smo jo »povabili« tudi v naše literarno glasilo, ki tudi letos vre in kipi od številnih literarnih in likovnih mojstrov. Več kot sto učencev je dokazalo, da zmore ustvariti nepozabne literarne in likovne izdelke.

Da so besede mostovi, ki utrjujejo vezi med nami, so učenci vnovič dokazali tudi skozi žanrsko pestrost, saj ne manjka pesmi, pripovedi, kratkih poetičnih zgodb, ugank, dramskih utrinkov, modernih besedil itd. In v središču vseh teh svetov stojijo besede, povezane med seboj, da zazvenijo bralcem, ki si jih tudi letošnje glasilo želi čim več. Vabljeni torej med besede, stavke in povedi, med zvone in verze, v katerih se zrcali svet mlade in nadvse bogate domišljije.

Ob koncu pa se želim zahvaliti še gospe ravnateljici Tatjani Vaupotič Zemljič, ki že vsa leta podpira tudi literarno dejavnost, gospe Editi Čelofiga za likovno urejanje glasila ter gospe Blanki Kojc za končno postavitev in računalniško oblikovanje.

dr. David Bedrač,
mentor in urednik glasila

Ajda Petrovič, Nejc Govedič, Vlera Sufaj,
Mai Bezjak, 6. c

Ema Šoštar, 3. b

I. ABECEDA NAS POVEŽE

KAJ JE ABECEDA?

AVOKADO, BALON, COPATI IN ČOLN.
DREVO, ELASTIKA, FIGA IN GIMNASTIKA.
HIŠA, IGRANJE, JOPICA IN KRIČANJE.

Lana Perič, 2. b

Ema Jabločnik, 2. b

LOPA, MOŽAK, NOGA IN OBLAK.
POPAJ, RIBA, SONCE IN ŠIBA.

TORTA, UMETNIK, VRV IN ZAČETNIK.

ŽIRAFa, ŽELOD, ŽABA IN ŽIR,
Z ABECEDO SEDA J KONČNO JE MIR.

2. B Z UČITELJICO TAMARO SLANA

Sara Berić, 2. b

II. VEZI NA ODRU ŽIVLJENJA

DRAMA V VESOLJU

Mihec *(zvečer)*: O kako si želim, da bi bil prijatelj s svojim klonom.

(Zaspi.)

(Dogajanje ponoči.)

Mihec *(se zbudi v beli sobi)*: Kje za vruga pa sem?

(V sobo pride njegov klon.)

Mihec 2: Dobrodošel na Veneri, sem vesoljec, ki spreminja obliko.

Mihec *(prestrašeno)*: V... V... V...eee ...soljec?!

Mihec 2: Sem prijazen, ne skrbi! *(Se zlobno nasmeji.)*

Mihec: O, super, ful sem vesel! *(se mu zaupljivo nasmehne).*

Mihec 2: Sledi mi! Čutim, da prihaja nevarnost!

Mihec: Ne morem, starši me pogrešajo...

Mihec 2 *(odpre okno NLP-ja. Prime Mihca za noge, ga dvigne.)* Se vidiva v pekl! *(Ga zaluča v črno luknjo.)*

Mihec *(Se zbudi in ugotovi, da so to bile sanje.)*: Nočem imeti klona!!

Zala Majerič, 7. c, Žak Mlinarič, 8. a, Gal Vogrinec in Nik Bombek, 9. c

MIHČEV RAZISKOVALNI DUH

(Mihec je šel s svojo ekipo raziskovat bitje, o katerem se govori po celem svetu.)

Mihec (1): Gremo pogledat naš prvi teren.

Ekipa: Potem pa pojdimo.

(Ko se ekipa odpravi proti ledeniku, v snegu zagledajo nekaj nepričakovanega.)

Mihec (1): Poglejte to! To so stopinje bitja, ki ga iščemo.

(V trenutku se ozrejo za sabo in začnejo kričati.)

Ekipa: Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

(Za njimi je stal Jeti! V hipu se je lotil Mihčeve ekipe in vse razen Mihca je zdrobil med čekani in pogoltnil v več kosih. Le Mihec je preživel in prišel do želodca v enem kosu. V želodcu zagleda svojega klona.)

Mihec (1): Kdo si ti? Zakaj si tu? Čakaj! Zakaj izgledaš tako kot jaz?

(Mihčev dvojnik se je le srhljivo nasmejal in živela sta v Jetijevem želodcu do konca svojih dni.)

Antoni Siwiak, 6. a, Marina Mohorko Korpar, 7. c, Dino Planec, 8. a,
Katarina Perović, 8. d, Jure Škamlec, 9. c

INTERVJU Z LENARTOM

Novinar: Pozdravljen, Lenart!

Lenart: Pozdravljeni.

Novinar: Kako je biti pastir?

Lenart: Biti pastir je zabavno, a naporno delo. Imaš veliko prostega časa za igro z drugimi pastirci, vendar je tudi naporno gnati ovce vsak dan na pašo ...

Novinar: Kako pa poteka tvoj običajni dan?

Lenart: Vsako jutro se moram zgodaj zbuditi in peljati ovce na pašo. Tam sem celo popoldne, in medtem ko se ovce pasejo, se igram in guncam s Ferjančem na gugalnici. Ko se znoči, pa peljeva ovce nazaj v vas.

Novinar: Ker si omenil Ferjanča ... Kakšen prijateljski odnos imata?

Lenart: Najin prijateljski odnos je bil v redu, dokler ni prišla na pašo Terezka in podkupila Ferjanča z orehi.

Novinar: Kako si se počutil takrat?

Lenart: Ko sem to opazil, sem se počutil izdanega ...

Novinar: Zakaj pa si se počutil izdanega?

Lenart: Ker je Ferjanč Terezki že prvi dan pustil, da se gunca na gugalnici, meni pa ne.

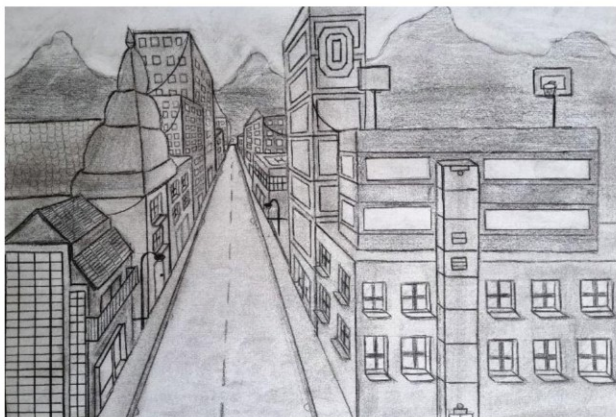
Novinar: In še zadnje vprašanje ... Kako si odregiral, ko te je Ferjanč nagnal od gugalnice?

Lenart: Počutil sem se slabo, zato sem ju začel zbadati!

Novinar: Hvala za tvoje sodelovanje, Lenart!

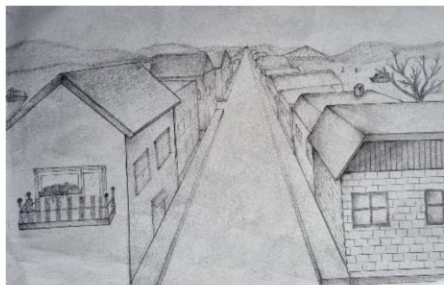
Lenart: Hvala! Nasvidenje!

Kaja Kocmut Pistotnik, 6. a

Ino Fric, 9. a

III. ZASTAVIM UGANKO, UGANEŠ ... IN SVA POVEZANA!

Tjaša Žitnik, 9. a

Ronja Lutz, 3. b

1.

Otroci na njem delajo ogromno stvari,
a od vseh imajo najraje te tri reči:
smejanje, igranje, zabavanje.
Ko nekdo prinese žogo,
igranje se prične,
smeha pri tem je še in še.

(igrišče)

Jure Škamlec, 9. c

2.

Ves bel in nem
tam stoji,
notranjost hiše
od zunanosti drži.

(zid)

Nik Bombek, 9. c

3.

Je velik, mogočen,
se s hriba smeji,
v njem so prebivali
cesarji vsi.

(grad, dvorec)

Zala Majerič, 7. c

4.

V stari peči rad počiva,
da ogreje nas skoz zimske dni.
Rad s sekiro se pretepa,
saj to ga čisto nič ne boli.
Rad v kresu se znajde,
da še bolj se iskri.

Je darilo same matere narave
in dober je za vse stvari.

(les)

Marina Mohorko Korpar, 7. c

5.

To ima vsaka hiša,
celo soba!
Poznamo velike
in majhne,
a vedno se skoznje vidi lepo.

(okna)

Dino Planec, 8. a

6.

Sem trda, rdeča
in rada gradim
hiše in stavbe
in kar je podobno njim.

(opeka)

Katarina Peranič, 8. d

IV. POVEŽIMO SE V PESEM

PRIJATELJ

Prijatelj navadno nima
enakih oči kot ti,
ampak iz njih ljubezen žari.

Prijatelj je tisti,
ki za roko te
drži, ko te kaj boli.
Pravi prijatelj je tisti,
ki nate nikoli se ne razjezi.
In, končno, pravi prijatelj
je tisti, ki reči zna,
da te rad ima.

Neža Ulbl, 5. c

LENOBA

Ne bom, ker se mi ne da.
Ne da se mi, sem ti rekel.
Ne bom naredil tega!
Pozor, prišlo je do lenobe!

Nimam zdaj časa,
saj sem lenoba.
Prav nič se mi ne ljubi,
drvim naproti pogubi.

Takšna lenoba je prava grdoba.
Toda kot je lenoba bedna,
je včasih lahko tudi vredna.

Nisem dobre volje,
daj, malo me potolaži,
da bo kmalu bolje.

Miha Mlakar, 6. b

VESOLJE

Le kaj si, vesolje?
Tako širno, mogočno obzorje,
mogoče celo modro kot morje.
Le kaj si, vesolje?

Ustvarilo neskončne si planine,
hribe in goré,
reke bučne, potoke žuboreče,
poti skrivnostne in zavite.

Mogočno tako, da ustvarilo si polje,
kjer leži srce moje.
Le kaj si, vesolje?

Tjaša Farič, 7. a

PUST

Pust skače in nori,
se pustnih krofov veseli,
saj pustne šeme so različne
in so res lahko odlične.
Saj so zelo lepe in naravne,
vedno so zelo zabavne.
saj pust je zelo lep,
zabaven in vesel.

Nina Stergar, 3. a

TRI MODERNE

1

Sranje
udaril sem se
pomagaj mi res me res
neznansko boli v glavi tam
zelo

2

Vidim
stvari, ki mi
mučijo oči, vse
me boli, ko gledam ljudi,
kot si ti.

3

Gledam
nebo, zvezde
rad zelo, temni pa
oblaki zakrijejo belo
nebo.

Klemen Unuk, 9. b

MAREC

Pa prišel je,
prišel je marec.
Tako lep je,
rožice cvetijo,
na vsaki veji
ptički se ženijo.
Ženijo, ženijo,
čivkajo, čivkajo,
gledajo, gledajo,
kako rožice cvetijo.

Tija Erbus, 8. a

MEDVEDJA USPAVANKA

AJA TUTAJA,
MEDVEDEK ZAPRE OČI,
AJA TUTAJA,
MEDVEDEK ŽE SPI.

AJA TUTAJA,
ZUNAJ SNEŽI,
AJA TUTAJA,
MEDVEDEK V MEHKI
POSTELJI LEŽI.

AJA TUTAJA,
TAŠA GA ZIBLJE,
AJA TUTAJA,
MEDVEDEK SANJA.

TAŠA TOŠIČ, 1. A

Asja Ber, 4. c

BRANJE JE ZNANJE!

Za vse, ki neradi berete, naj povem vam le to:

»Branje je znanje, branje je zaklad!
Z branjem odkrivaš besede nove,
se z njimi na pustolovščino podaš.«

Poznamo knjige z VELIKIMI črkami,
veliko se jih ponaša z malimi,
le redke bahajo se s pisanimi.

Bereš lahko kriminalke skrivnostne,
romane ljubezenske, povesti junaške,
bajke španske, krasne basni,
pravljice domišljijske, na koncu pa še pesmi.

Knjige tanke in debele na policah čepijo.
Vzemi jih v roke, beri noč in dan,
verjemi, da ne boš utrujen in zaspan.
Knjige prave »zabavalke« so,
brez vesti slabe vsak pravi bralec ti pove to.

Hana Bauman, 7. a

Vita Kac, 7. b

VESOLJE IN ČUDESA

(rap)

V vesolje sem pogledal,
videl sem galaksije,
nato sem si povedal,
kaj na mene sije.

Videl sem svetleče sonce,
svetilo je na vse konce,
bilo je z'lo lepo,
v obraz sem dobil kepo.

Bil je prijatelj Nemo,
nato se smučat gremo,
smuči smo si nabavili,
potem pa se odpravili.

Prišli smo v času mraka,
čutil sem kanček zraka,
pogledal sem v nebo,
bilo je z'lo lepo.

Ožbej Feguš, 9. c

Maja Bosilj, 9. c

Maruša Kolednik, 4. b

KAJ JE VESOLJE

Tišina in hlad ...
Nenehna prostornina –
ni star ni mlad.

Ni nejevolje,
pogled ne seže čez obzorje,
kako le bi,
saj ga ni.

Kozmos levo, desno, gor in dol,
je Rimska cesta res cesta
ali samo pomol?
Za ocean stvari, ki plavajo v neskončnosti?

Mogoče pa to ni morje,
ampak veliko polje,
kjer energija, mi in druge snovi
rastemo brez kakršne koli skrbi.

Ko pa pogledaš v to zvezdno polje,
občuduješ veličastno vesolje.

Manca Bauman, 9. c

TI IN JAZ

Se spomniš, ko skupaj sva gledala nebo?
Ko vse bilo je mirno in lepo?
Ko skupaj sva gledala svetleče se zvezde?
A sedaj meni v srcu je hladno ...

Se spomniš, kako si takrat me gledal,
kot da nekaj imam na nosu?
Še sedaj se spomnim na te lepe čase,
ko objela sva se brez sramu.

Zdaj gledam tvoj grob na pokopališču
groznem,
spominjam se časov, ko bila sva na mrzlem.
Pogrešam tvoj lep in miren glas,
upam, da kmalu vidiva se spet – ti in jaz.

Lorina Lončarič, 9. c

PRIJATELJ

Prijatelj moj
je pravi vseved,
njegove besede zame so kakor med.
Z mano največkrat se igra,
iskrivo, da vse se blešči,
njegova frizura pa ob tem venomer v
zrak štrli.
Šport, družabne igre
nama so v veselje,
medtem ko učenje
le nočno je bedenje.
Njegove besede zame so kakor sonce,
tople in prijazne,
ki mi sežejo prav na vse moje konce.

Zala Čuš, 6. c

Tibor Žnidarič, 5. b

NE!

Šola bedna je,
ker v njej učimo se.

Ko se učimo,
se s spancem borimo.
Še bolj bedno pa je,
ko za ocene piše se.

Zato recimo šoli vsi
jasen in glasen:
NE!

Hana Bauman in Lana Vrabelj, 7. a

ŠOLA

Šola res je prava smola,
ko hoditi moraš vanjo.
Zjutraj se zbudiš
prav zgodaj,
spati moraš pa hitro.
Delo spremlja te do konca,
že pri šestih letih se začne.
Tako kot pravi pesmica iz vrtca,
v šoli igre malo je.
Šola traja pol dneva,
pol dneva,
ki ga več ni.
Edina dobra stran v šoli
je, da nekaj te nauči
in da s prijatelji skupaj si.

Luka Vuković, 6. c

PRIJATELJ

Maša navadno govori
in ne dela
enakih stvari
kot mi.

Maša se redko
kdaj zmoti
in pri miru
res nikoli ni.

Maša ne mara
čakati, ko se
nam kam
mudi.

In Maša se hitro
razburi,
če po
njeno ni.

Eva Mlinarič, 5. c

PRIJATELJSTVO

Prijatelja lahko spoznaš kadarkoli,
to je lahko v bolnišnici ali v šoli.
Lahko ga spoznaš, ko si v prvem razredu
in se s starši voziš k logopedu.
Lahko ga spoznaš, ko si star
in greš na sprehod nedaleč stran.

Kjerkoli in kadarkoli se to zgodi,
lahko tvoje življenje prijetno popestri.
Tudi ko te kaj teži,
prijatelj vedno ve, kje boli.
Čeprav mogoče ne opaziš,
pravi prijatelj je vedno ob tebi, ko ga rabiš.

Maruša Frank, 8. c

Eva Pelcl, 1. c

PTICE

Ptice letijo,
s krili šumijo,
skozi zrak drviijo.

Ves svet se pred njimi odpira,
ne ustavi jih nobena ovira.

A kaj bi bilo,
če ptič bi spal?
Skozi zrak ne bi drvel,
skozi zrak ne bi šumel,
na tleh bi trpel.

Zato odpri oči,
se v zrak dvigni
in oglej si svet, ki pred teboj leži!

Luka Kramperšek, 8. c

KO POZABIŠ NA TEST

Zjutraj se cel
krhek zbudim
in v trenutku
obstojim.

Na mizi kup
testov je,
ker danes matematika
piše se.

Vzamem ključce
in v šolo grem,
sam nase jezen,
saj nič ne vem.

Na poti v šolo
se v drevo zaletim,
saj gledam v list,
da se kaj naučim.

Prispem v razred,
trd kot kamen,
in hitro iz torbe
pisalo vzamem.

Pogledam se
po rokah in vidim,
da sem moder,
saj pokrov od črnila
ni bil dovolj dober.

Naslednje jutro
v razred prispemo,
se tresemo vsi,
preden ocene izvemo.

Smeh in solze sreče
obraz mi poplavijo,
saj vsi razen mene
ena dobijo.

Bastian Kuserbanj, 7. b

Vsak je lačen ali drugačen.
Rasizem ni odstranjen,
samo še bolj popačen.
Vsi smo omejeni
in v stereotipih izgubljeni.

Zoja Majal, 9. c

Teo Maroh, 3. b

ZASPANI METULJČEK

Metuljček reče *trala, tralala*,
malo se še igra,
potem se mu zazeha in reče *AA*
AAA.

Pride mama, *trala, tralala*,
če še enkrat zazehaš,
boš šel v posteljo, *AA AAA*.
Ne bom več zazehal, *trala, tralala*,
Postelja čaka, metuljček zazeha,
in že spi, *AA AAA*.

Eva Klajderič, 1. c

ČAS

Za časom se
vsi podimo in
se potimo,
ko kam zamudimo.

Čas nas žene,
da hitimo,
zaradi časa
premalo spimo.

A če čas ne bi
nas gnal, vsak bi
do dvanajstih spal,
nihče ne bi
za nič garal.

Čas vedno nam
pred nosom beži,
čas brez zavore hiti,
mi pa premalo
časa vzamemo
si za stvari,
ki zares pomembne
so za vse ljudi.

Jaka Medik, 8. c

PESMICA O NASPROTJIH

DAN – NOČ,
si šibek ali imaš moč?
NOČ – DAN,
si žalosten ali nasmejan?

SONCE – LUNA,
je počena struna?
LUNA – SONCE,
greš v daljne konce?

BELO – ČRNO,
si videl srno?
ČRNO – BELO,
je sadje zrelo?

DOLGO – KRATKO,
je to res sladko?
KRATKO – DOLGO,
ima pes nogo?

MALO – VELIKO,
bi narisal črno piko?
VELIKO – MALO,
boš povedal šalo?

Iza Kores in Vita Perič, 5. b

SVET

Svet je lep planet,
na svetu je vse!
Recimo mesta,
veselje, zabava
ter ljubezen in navada,
Pa še to,
kar je najbolj pomembno,
je prijaznost kot naša lepa
navada.

Vid Meznarič, 3. a

TEŽKI ZAČETKI

Ne maram začetkov,
raje imam konce.
Konci so srečni,
začetki pa tečni.

Zala Čuš in Iza Potočnik, 6. c

Ema Šoštar, 3. b

MINEVANJE

Zraven tebe ni topline in bližine.
Včasih je bila, pa je odšla in več nazaj ni prišla.
Tvoje roke me več ne grejejo, hladne so.
Včasih so bile tople tako zelo, da mi je kar preveč pri srcu toplo bilo.
Šale, ki mi jih govoriš, niso več smešne, so samo puste besede.
Včasih sem se smejala tako močno, da so mi kar solze privrele v oko.

Dea Muršič, 9. c

KAJ DELAŠ?

Zjutraj moja mami se
zbudi in hitro v kuhinjo
odhiti.
Malo za tem še jaz
in vprašam
jo: »Kaj delaš?«
»Zajtrk,« mi odgovori,
jaz pa v sobo odhitim.
Popoldan se mami
v kopalnici mudi,
jaz pa motim jo zelo,
zato me ven spodi.

Ko iz kopalnice pride,
pred omaro odide
in v trgovino odhiti.
Jaz pa mislim si:
mama, ena sama si.

Lucija Lenart, 5. a

ŠOLA

V veliki hiši učenosti
se dogajajo skrivnosti.
Med odmori se šušlja,
kdo koga bolj rad ima.
Ko na hodniku je direndaj,
se zaljubljeni spogledujejo skrivaj.
Sem in tja se kdo sporeče,
tudi kakšna solzica steče
in drug drugemu oporo damo,
ko slab dan z ocenami imamo.

Če učiteljica na učno uro zamudi,
to se nam prav fino zdi,
saj ta čas si mnogo stvari povemo
in se dogovarjamo, kam po pouku gremo!
Res pogrešali bomo nekoč to šolo:
vse odmore in skupne izlete,
vse debate in dobre obete,
vse tihe bojazni in skrivnostne klepete.

Neja Lesjak, 8. c

MALA MUCA

Polna luna je iz volne,
mala muca pa ne more spati.
Mama muca pa ji reče:
»Stej si ovčke.«
Prva ovčka je zaspala,
druga ovčka je zaspala,
tretja ovčka je zaspala,
četrta ovčka je zaspala,
peta ovčka je zaspala ...
In mala muca je zaspala.

Neža Valenko, 1. c

ONA

Zvesta sebi,
odeta v tišino.

Tvoji koraki odjadrajo z oblaki,
ki nad tabo poplesavajo.

Tvoja energija se umirjeno poigrava
in lebdi, ko okoli vlada zmeda.

S svojim pogledom me pomiriš,
ko zasanjana v daljavo strmiš.

In takrat se zgodi, da svoj občutek
izgubim. Popolnoma umirjen pozabim,

da le v šoli sedim.

Matija Hajdinjak, 8. a

Inja Krajnc, 3. b

Julija Murko Krajnc, 3. b

Eva Marinič, 3. b

Teodor Murko, 5.b

TO SMO MI, 4. B

4. b smo mi
in veseli smo prav vsi.
Radi se zabavamo,
veliko se učimo in znanje delimo.
Bili bi zares veseli,
če in ko bomo v življenju uspeli.
Včasih se skregamo,
a prav hitro tudi pobotamo.
Pozabimo na vse skrbi,
ki niso v naši glavi,
saj se imamo zares radi.
V našem razredu zabavno je prav vse
dni.
Tudi po pouku nam je lepo,
ko domov se vsi odpravimo.
Eni z busom, drugi peš,
prav zabavno je zares.

Maruša Kolednik in Alina Kuserbanj, 4. b

KAKO JE MED PRIJATELJI

Med prijatelji ni važno,
če si bogat ali brez prebitih par,
ni važno, če si mlad ali star,
ni važno, če si suh ali debel,
ni važno, če si črn ali bel.

Tudi niso važne ocene,
kaj šele, kakšne imaš gene.
Med prijatelji šteje le to:
prijaznost in srce zlató.

Nik Hameršak, 4. b

MOJ RAZRED

Razred 3. a vse zna!
Rad ga imam,
v njem veliko je otrok: Luka, Tim, Lan, ...
Vsak ga pozna in rad ga ima.

Razred 3. a, vse zna.
Ni ga otroka,
ki ne bi poznal tega razreda!
Zato prosim zdaj, brez vaj,
en aplavz za 3. a!

Benjamin Meglič, 3. a

Julija Murko Krajnc, 3.b

SAMOTA

Pravijo, da vsak najde srečo,
pravijo, da sreča je družina,
a kaj ko moja sreča
je samota.

Ljubezen, dotiki, objemi,
pravijo, da ti dajejo moč,
a kaj, ko to ni zame.

Pravijo, če si sam, si osamljen,
a pri meni ni tako,
samota daje mi moč,
ki drugi je ne opazijo.

Tjaša Kostanjevec, 8. c

BARVICE NA HITRO

Barvica nariše
in še zraven kaj opiše.
Res je hitra in tudi predrzna,
saj velikokrat kaj z rdečo podčrta.

Njeno življenje je trpljenje,
tako pravi sama
barvica na hitro.

Konica ošiljena,
prav prefinjena.
Hitro črte riše in poskrbi,
da se prehitro kaj ne zbriše.

Zvečer sanja o belem mleku.
In nato v sanjah nariše belo obleko.

Eva Vaupotič in Manca Voglar, 4. b

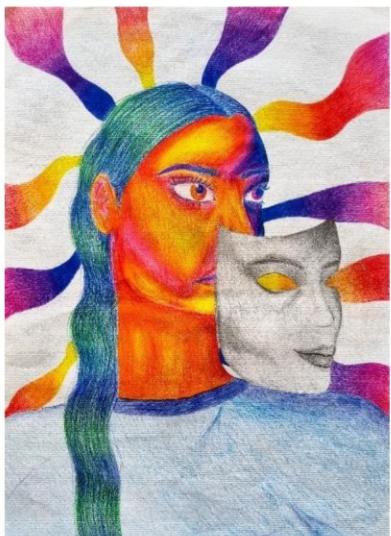
NA IGRIŠČU

Včeraj sem šla na igrala
in prišla je Gaja.
Potem smo se kepali
in prišla je Tina.
Čez nekaj ur pa je prišla še Nina.
Ko je bil že pozen mrak in mraz,
pa smo peli na ves glas.

Jana Bombek, 3. a

Lorella Klemenčič, 4. c

Maša Šalamun, 9. b

TI

Pred prijateljem zdaj stojiš,
ki ti je ogledalo in te sprašuje, ali v tujca
strmiš.

Kot da prvič svoj obraz vprašaš:
Kdo sploh si?

V tišini sam sebi tiho odgovoriš:
*Ne vem, kdo sem, mogoče sem sam sebi
tujec.*

In odločno iz tišine planeš v krik:
Jaz nisem jaz.

Potrebuješ odgovor,
zato je tukaj prijatelj, da ti pove, kdo si.

*Ti si ti,
edinstvena oseba,
takšna, ki je nikjer drugje na svetu ni.*

Rok Kozel, 9. c

PRIJATELJ

Prijatelj si nikoli ne želi,
da si sam
in za to že on poskrbi.
Ko pa je on sam,
pa pridem jaz
in ga povabim kam.
Tako zdaj veva,
da nisva sama
in lahko kamorkoli greva.

Stela Novak, 5. c

ZVOČNA

Cene cukne cikličén cent citrúsa culica cura.
Šoja šalo ščetka, študira šok, šili šal.
Marjana morje morí, muko materi mumiji množi.
Lok lovko lopne.
Žaromet žali žarnico, žogi Žiga žuga, železna žica žuli žulj.
Osemindvajset oblečenih os okroglo orko osorí.

Nik Bombek, 9. c

CEPIVO

Cepivo, cepivo,
upam, da hitro mimo bo.
Tresem se že zdaj,
kaj šele bo, ko me v ambulantí
napadel bo tisti zmaj.
Vse me boli,
ko hočem zaspati, me môra zbudi.
Zjutraj v rami krč dobim,
tega nikoli več ne ponovim.
Par let pozneje vse se ponovi.
Srce mi v hlače pade,
doktorica strah zavoha
in omedli.
Nato zavpijem jupi,
cepiva danes ni.

Iva Belšak, Bor Brlek in Luka Vuković, 6. c

PRIJATELJ

Max ne laže
in vse,
kar novega izve,
mi pokaže.

Mi pomaga in
stvari mi
razlaga.

Rad se šali
in se
ne hvali.

Je igriv
in zanimiv
ter je vedno tam,
kamor si ne upam sam.

Maj Jurgec, 5. c

V. TUDI ZGODBE POVEZUJEJO

DEKLICA IN ČUDEŽNO PISALO

Nekoč je v daljni deželi živela deklica. Ta deklica je pripadala revni družini, zato je morala tudi sama veliko delati. Zelo si je želela, da bi se jim zgodilo kaj dobrega.

Nekega dne pa se je deklica odpravila na trg, saj je tam potekal sejem. Družina je končno dobila nekaj denarja. Vendar ne dovolj. Med potjo pa so jo ustavile tri bele miši. Ker so bile stare in niso več mogle skrbeti zase, so jo vprašale, če bi jih vzela s sabo domov in jim pomagala. V zahvalo bi ji dale čudežno pisalo. Ko bo deklica z njim napisala, kar si želi, se ji bo to uresničilo. Tako se je strinjala z njimi in jih vzela domov.

Doma jih je oskrbela in te so ji v zameno dale čudežno pisalo, kot so ji obljubile. Nenadoma pa je iz dežele, ki je na drugi strani morja, prispelo sporočilo od tamkajšnjega princa. Vse deklice iz vseh daljnih dežel je povabil na ples, na katerem si bo izbral ženo. Tako je deklica vzela čudežno pisalo in z njim napisala, da bi rada imela prelepo obleko iz samega zlata in srebra ter bleščeče čevljuje. Te prečudovite stvari so se v trenutku prikazale. Deklica jih je pospravila v omaro. Toda svojega navdušenja ni mogla skrivati, zato je skrivnost o čudežnem pisalu izdala svojim staršem. Ti so ji obljubili, da tega ne bodo povedali nikomur. Na dan plesnega večera je bila deklica pripravljena. Toda kako naj gre čez morje do dežele, kjer je živel princ?

Eva Anžel, 9. b

Vzela je čudežno pisalo in z njim na papir napisala, da si želi ladjo iz samega srebra. Odšla je na obalo in tam v trenutku zagledala točno takšno ladjo, kot si jo je želela. Povzpela se je nanjo in mornar jo je odpeljal na ples. Tam je bila najlepša. Princ jo je takoj zasnubil. Poroka je bila že naslednji dan. V palači so jo uredili in ji priskrbeli najlepšo obleko. Deklica je kmalu zatem, ko so prišli njeni starši, vzela čudežno pisalo in jim ga podarila, saj ga več ni potrebovala. Povedala jima je, naj pazita nanj in naj ga uporabljata s premislekom.

Zvečer sta se princ in deklica poročila. Poroka je trajala tri dni in tri noči. Tako so vsi živeli srečno do konca svojih dni.

Aurelija Šeruga, 6. b

MIJA IN MUCA

Nekega dne se je kavbojka Mija odločila, da si bo kupila novo muco, ki ji bo ime Pika. Drugo jutro je pred vrati videla majhno mucko.

Mija je bila navdušena, da ima novo muco. Ko se je znočilo, je Mija pripravila majhno posteljico za svojo majhno muco.

Mija in njena muca sta se zbudili. Mija je mucì pripravila zajtrk. Nato ga je pripravila še sebi.

Ko sta pojedli zajtrk, se je Mija odločila, da bo s svojo muco Piko odšla na izlet s kolesom. Potem je Mija pritrdila na kolo majhno košarico, kamor je lahko posedla svojo muco Piko. Nato je sebi in Piki nadela čelado, saj obe dobro vesta, da je varnost na prvem mestu.

Potem se je Mija usedla na kolo in se odpeljala. Sredi vožnje je postala žejna. Ko je zagledala gostilno, se je takoj ustavila.

Sedle sta na prva dva stola in Mija si je naročila kozarec vode. In svoji mucì skodelico mleka.

In potem sta spili in sta sedli na kolo ter se odpeljali naprej. Prišli sta do parka.

Muca Pika je splezala na prvo drevo, ki ga je videla, ampak si ni upala dol.

In Mija je poklicala gasilce. Mija in njena muca sta srečni šli domov.

Sara Berić, 2. b

HOTELSKA SOBA 32

(humorna)

Marina trenutno skače po lokvanjih. Našla je želvo, ki je imela na oklepu ljubezen. Zraven moje hotelske sobe se odvija tekma. Marina in želva bosta tekli. Zdi se mi, da bo želva zmagala. Bomo videli.

Katarina Peranić, 8. d

LEPA POMLAD

Pomladi je lepo, ko se ptički vrnejo in žvrgolijo ter rožice zacvetijo. Prelepo je njihovo petje. Črički lepo cvilijo. Ko rožice zacvetijo, pride pomlad in je spet moj rojstni dan.

Jurij Kopušar, 1. c

ZGODBA O LJUDU

(razlagalna pripovedka o Ljudskem vrtu)

Nekoč je živel človek Ljud, ki je domoval v jami ob morju. Bil je nenavaden in skrivnosten, saj ga noben človek ni poznal. Imel je dolge črne lase in modre oči. Oblačil se je v oblačila iz živalske kože. Na pogled je bil zelo strašljiv.

Nekega dne je zelo deževalo. Strele so bliskale z vseh strani. Ljud se je odločil, da gre plavat v morje. Plaval je do konca nevihte, nato pa je prišel iz vode. Še preden se je uspel posušiti, ga je močan tok odnesel daleč stran. Naslednji dan se je zbudil na Madžarskem, kjer je ugotovil, da je preplaval vso Panonsko morje. Med spancem je sanjal o bogu, ki mu je svetoval, naj gre na Slovensko. Poslušal je nasvet boga in se odpravil na pot. Zraven je vzel več veder vode. Čez teden dni je prišel na Ptuj, kjer je zagledal veliko šolo. Zraven šole je bila velika luknja, v katero je zlil svoja vedra. Ljud je naravnost oboževal ribe in ribolov, zato se je odločil, da bo iz luknje zraven šole naredil ribnik. Po vodo je hodil na Madžarsko. Po petih letih je Ljudu le uspelo napolniti ribnik z vodo. V gozdu zraven ribnika je postavil paviljon, v katerem še danes živi.

Šola je dobila njegovo ime, saj je z lastnimi rokami pomagal dokončati velik del šolske stavbe. Ker se je spretno izogibal ljudi, je zmeraj delal ponoči. Z leti je zraven ribnika postavil še park z igrali, ki ima enako ime kot šola. Park in šola se imenujeta Ljudski vrt. Vse do danes ga ni še nikomur uspelo videti, kljub temu pa se otroci po pouku še zmeraj z veseljem odpravijo v park.

Jaša Smolinger, 7. b

Alja Čelan, 3. b

MOJ MUC BALI

Bali je ime mojemu mucu. Ko je božič, ga oblečem v Božička. Tehta okrog 9 kg. Je rjave barve in ima rjave oči. Ima sestro Gigi. Po navadi spi pri meni ali mojem bratu. Je zelo velik. Hranimo ga z briketi in s klobasami. Najrajši je in leži. Ko je razigran, se loviva in igrava skrivalnice. Njegova najljubša igrača je plišasti ptiček.

Anej Hrnjić, 3. c

MOJA IGRAČA JE ZBOLELA

Moja najljubša igrača je gepard. Ime mu je Pikec in je pliško. Dobila sem ga pred tremi leti, ko smo z mojimi botri odšli v živalski vrt v Ljubljano. Vedno je z menoj, le v šoli ne. In kaj se mu je zgodilo?

Nekega dne se je z njim igrala moja sestra. Dobila sem jo, kako z njim skače po moji postelji. Ne, moj gepard ni bruhal od skakanja, ampak je imel nekaj čudnega na repu. Ugotovila sem, da mu je moja sestra na rep »prilimala« žvečilni gumi. Ojoj! Močno sem se razjezila in jo vprašala, zakaj je to naredila. *Pomotoma*, je rekla.

Kako lahko igrački pomotoma na rep pritrdiš žvečilko?

Kar je, je. Geparda bo potrebno rešiti te lepljive stvari. Lotila sem se dela. Bolj sem vlekla žvečilni gumi s kosmatega repa, bolj je postajal lepljiv. Ni šlo. Vzela sem škarje in gepardu odrezala košček repa. Rešila sem ga. Izgledal je zelo čudno, saj gepardi res nimajo tako kratkega repa. A nič zato, kljub temu je še vedno moj gepard.

Zala Bezjak, 4. a

DEKLICA

Nekoč je v mali hiški živela deklica. Bila je edinka. Rada je brala knjige, še posebej tiste o kraljevih družinah.

Nekega dne se je zbudila, odprla vrata in pred vrati opazila paket. Prinesla ga je v hiško in ga na mizi odprla. V njem je zagledala pisalo, ki je bilo okrašeno z dragulji.

Postala je lačna, zato si je hotela pripraviti kosilo. Ko je hotela prižgati štedilnik, je nekdo potrkal na vrata. Odprla jih je in zagledala kralja in viteze na belih konjih. Prinesli so ji pismo. Odšla je v hiško in ga prebrala. Bila je vesela, saj je bila povabljen na grajski ples. Nato se je spomnila, da nima obleke za ples. Vzela je pisalo in beležko in napisala, da si želi obleko.

Odšla je na tržnico po svežo zelenjavo. Ko je prišla domov, je zagledala obleko in čevlje za ples. Ugotovila je, da je njeno pisalo čudežno.

Spomnila se je, da je zvečer ples. Zaželela si je, da bi šla na travnik in tam nabrala šopek rož, s katerimi bi lahko okrasila svojo obleko. In res, kot je napisala, tako se je zgodilo. Znašla se je na travniku in okoli nje so bile prelepe rože. Ko je nabrala velik šopek, si je zaželela, da bi bila doma. Že je bila doma in krasila obleko z nabranimi rožami.

Zvečer se je v prelepi obleki odpravila proti gradu. Prispela je in vstopila. Pri vratih je zagledala tri miške – ena je bila siva, druga bela in tretja rjava. Miške so jo videle in jo vprašale, če ima kaj sira. Deklica je rekla ne in odšla dalje. Do nje je prišel princ in jo

TUDI ZGODBE POVEZUJEJO

vprašal, kje je dobila tako lepo obleko. Deklica je rekla, da jo je sama sešila, saj mu ni upala povedati resnice, saj ji verjetno ne bi verjel. Skupaj sta plesala cel večer.

Pri večerji so k deklici ponovno prišle miške in jo vprašale, če ima kaj sira. Deklica ga je res imela in jim ga je dala. Miške so se ji zahvalile in ji podarile zapestnico. Tudi deklica se jim je zahvalila in miške so zadovoljne odšle.

Princ je zagledal prelepo zapestnico in jo vprašal, kje jo je dobila. Povedala mu je, da jo je dobila od mišk v zameno za sir. Princ ji je povedal, da jim je tudi sam dal sir in da so mu podarile prstan.

Bila je temna viharina noč, zato je kralj ponudil gostom prenočišče v gradu. Deklica še nikoli ni prenočevala v gradu, zato je bila tega še posebej vesela. Ko se je začelo daniti, so se gostje začeli odpravljati proti domu.

Princ se je odločil, da bo deklico pospremil do njenega doma. Povedala mu je, da živi v majhni in skromni hiški. Ko sta prispela, sta videla, da je njena hiška porušena. Ponudil ji je bivanje v svojem gradu. Kralj se je s tem strinjal.

Deklica je dobila prekrasne obleke in vse, kar je potrebovala. Princ se je zaljubil vanjo in ji podaril prstan, ki ga je dobil od mišk.

Princ in deklica sta se poročila in živela srečno do konca svojih dni.

Lara Skrbinšek, 6. b

LJUBLJENI KRALJ

Pravkar sem se zbudil iz dolgega spanca, končno mi je brada zrasla devetkrat okrog mize. Trudil sem se, a vrata skale se niso odprla. Počutil sem se razočarano, saj sem komaj čakal, da vidim, kakšen je svet danes.

Minilo je veliko časa, dokler ni kovač, ki je iskal držalo za kladivo, našel duplino, po kateri je prišel do mene. Jaz sem se razveseli, on pa prestrašil. Kovač me je vprašal: »Kdo si ti?«

Ponosno sem mu odgovoril: »Jaz sem kralj Matjaž.«
Kovač je dejal: »Vi ste kralj Matjaž? Vsi govorijo, da ste umrli.«

Odgovoril sem mu: »Ne, samo dremal sem in čakal, da mi brada zraste devetkrat okrog mize.«

Jaka Medik, 8. c

Naenkrat je nekaj zaropotalo in vrata v svet so se odprla.

Stopil sem na lepo mehko trato. Počutil sem se, kot da bi se na novo rodil. Kovač mi je razkazal mesto. Ljudje so me gledali z velikimi očmi. Malo me je bilo strah, saj so bili videti tako, kot da me bodo ubili. Kovača sem prosil, če me odpelje do gradu. Videl sem, da je grad prazen. Vprašal sem kovača: »Kdo je vaš kralj?«

Odgovoril mi je: »Nimamo kralja.«

Počutil sem se veliko bolje, saj sem še imel možnost, da spet postanem kralj. Kovača sem povabil v svoj grad. Ko sva vstopila, sem opazil, da je razmetan in prašen. Odšla sva do sobe za posebne primere, kjer sva se usedla in se pogovarjala. Kovač me je prosil, da mu razložim, kako sem prišel v to jamo. Začel sem mu pripovedovati: »Veš, kovač, ko so nas sovražniki s strani neba, kjer sonce zahaja, napadli, sem pobegnil daleč od mesta. Za sabo sem zagledal dva sovražnika. Tekel sem, kakor hitro je šlo. Kar naenkrat so se odprla vrata v skalo. Hitro sem stopil noter in vrata so se zaprla, za las sem jima ušel. Počutil sem se utrujeno in prestrašeno. Legel sem zraven mize in zaspal. Kovač je rekel: »Dolgo ste spali, a zdaj ste tukaj.«

Kovač je vsem v mestu povedal, naj se zberejo pred gradom. Ko so se vsi iz mesta zbrali, sem stopil iz gradu. Vsi so bili veseli in začudeni, ker niso vedeli, da sem živ. Predlagal sem, da bi sovražnike z zahoda napadli nazaj. Zdaj je bilo v mestu mnogo več vaščanov. Vsi so se strinjali. S kovačem sva naredila načrt. Načrt je bil tak, da bi napadli čez tri dni, ko bo sonce vzhajalo. Vsi so se strinjali. Ljudstvo je bilo srečno, da se je njihov kralj vrnil. Veliko so trenirali, kovač je izdelal orožja in ščite in bili smo pripravljeni. Napočil je tisti dan. Vsi smo se pogumno odpravili na pot. Hitro smo prišli do sovražnikov. Napadli smo jih, naši nasprotniki tega niso pričakovali in na boj niso bili pripravljeni. Po dolgih in težkih trenutkih smo jih premagali. Niso mogli verjeti, da nam je uspelo. Veseli in srečni smo se odpravili domov. To je bil najboljši dan mojega življenja.

Minilo je nekaj let in vsi smo bili srečni. Dolgo časa nas nihče ni napadel. Jaz pa sem bil kralj, ki so si ga vsi zapomnili.

Žana Ciglar, 7. b

ŽALOSTNA MAVRICA

Nekoč je živela osamljena mavrica in iskala je prijatelja. Srečala je oblček.

»Hej, oblak! Ali bi bil moj prijatelj?«

Rekel je, da ne. Bila je žalostna. Iskala je naprej. Mimo je švignil veter. Mavrica je rekla:

»Bodi moj prijatelj!«

Bilo mu je super in sta se igrala.

Lana Kramberger, 1. c

ZAJEC FRAN

Sredi bukovega gozda je v leskovem grmu živel zajec. Bilo mu je ime Fran. Prebivalci so ga klicali Franček, Franjo ali Franko. To mu ni bilo niti malo všeč. Večina zajcev je hitrih, a Fran je bil med počasnejšimi. Ko se je zjutraj zbudil, si je vedno naredil korenčkove kosmiče in spil sveže iztisnjen zeljni sok.

Nato je šel na sprehod in srečal medveda Lomasta. Ta se je vedno norčeval iz njega in oponašal njegove počasne gibe. Večji in močnejši si marsikaj dovolijo! A Fran se za to ni zmenil. Le nasmejal se je in šel dalje. Tudi srnjak Lopata se je norčeval iz njega in ga večkrat vlekel za ušesa. Fran si je po tiho želel, da bi tema dvema pokazal, kaj zmore in kaj zna. A kaj, ko v ničemer ni izstopal!

Nekega dne pa ga je zavohala lisica Podganica. Prišla je iz sosednjega gozda, saj je slišala veliko zgodbic o počasnem zajcu. Ko jo je Fran zagledal, je tekel, kar so ga nesle noge. A če se ne bi skril za grm ob reki, bi ga prav gotovo dobila. Tudi naslednji dan ga je zavohala in znova sta se lovila. Tokrat ga je rešil volk, ki je ravno počival po obilnem kosilu. Lisica je skočila na njega, on pa je močno zatulil. Lisica se je prestrašila.

A že naslednji dan je znova šla na lov za Franom. Tako sta se lovila cel mesec in Franu je vedno uspelo pobegniti. Fran je ugotovil še nekaj. Postajal je vedno hitrejši in hitrejši. To je opazila sova Modrina, ki ga je prijavila na živalske olimpijske igre. Povedala mu je, da je pripravljen in da bo zastopal njihov gozd. Olimpijske igre so se začele in Fran je tekel na tisoč metrov. Tekmovali so zajci različnih pasem, različnih dolžin ušes in različnih velikosti. Fran ni imel konkurence. Zmagal je!

Znašel se je na naslovnica časopisov. Na vseh televizijskih kanalih je zaokrožila novica o najhitrejšem zajcu. V domačem gozdu so ga pričakali vsi živalski sosedje. Prišla sta tudi medved Lomast in srnjak Lopata. Verjetno mu ne bi čestitala, če jima sova Modrina ne bi prej razložila bontona o obnašanju. Zajec Fran jim je ponosno pokazal zlato storževano medaljo.

Filip Prelog, 4. a

DRUŽINA V TOPLICAH

Ana se je z družino odpravila v toplice. V toplicah so si rezervirali hotel. V hotelu so najprej pojedli zajtrk. Po zajtrku so se odšli kopat v bazene. Ana in njena sestra Mila sta sami odšli na tobogane. Skupaj sta odšli na največji tobogan. Ana in Mila sta se skupaj spustili po toboganu. Mila je imela rokavčke, ki so imeli narisano Elzo in Ano. Bili so

modre barve. Ana je imela svoj telefon, ki je bil vodoodporen. Mama je poklicala Ano in ji je rekla: »Pridita k malemu bazenčku.« Ana je rekla: »Bova, mama.«

Ana je rekla sestrici: »Grev, Mila.«

Ko pa sta prišli k malemu bazenčku, sta ju tam čakala mama in ata. Ana in Mila sta se zelo razveselili mame in ata. Ata ju je vprašal, kaj sta doživeli po poti do hotela. Povedali sta jima, kaj vse sta doživeli.

Eva Pelcl, 1. c

USPELO MI JE

Bila je prelepa sončna sobota. Z mamo in s sestrico Julijo smo se odpravljali v gozd. V gozdu bi se rad s kolesom spustil po hribu navzdol. Odpravili smo se od doma. S kolesom sem se previdno vozil ob mami in sestrici Juliji. Kmalu smo prišli v gozd. Nato sem zagledal hrib, po katerem bi se rad spustil s kolesom. Šel sem s kolesa in prijel krmilo. Kolo sem začel močno potiskati po hribu navzgor. Zelo je bilo spolzko, saj je malo prej deževalo. Postal sem živčen. Nato sem le prišel do vrha hriba. Usedel sem se na kolo. Pogledal sem naprej. Bilo je zelo, zelo strmo, za povrh pa še spolzko. Močno sem se odrinil. Kolo je začelo drveti vse in vse hitreje, počasi sem stiskal na zadnjo zavoro, a kolo se ni ustavilo! Postalo me je zelo strah. Kmalu sem zagledal cesto. V napetosti sem silovito stisnil sprednjo zavoro. Poneslo me je daleč čez krmilo. Počasi sem se vstal in pobral svoje svetlo zeleno kolo. Prestrašeno smo odšli domov. Ta dan mi je bil zelo vznemirljiv. Izučilo me je, da tega nikoli več ne bom ponovil.

Jure Jelen, 5. c

Monja Jazbec, 4. c

GROZNA POŠAST JERRY

Pred davnimi časi, za sedmini gorami, je živela pošast z imenom Jerry. Ponovno se je prikazala v letu 2022. Bila je zelo nejevoljna, zato se je odločila, da bo pojedla celotno Slovenijo za zajtrk in celotno Veliko Britanijo za kosilo. Potem je prišla na idejo, da bo za večerjo pohrustala najvišjo stolpnico na svetu Burj Khalifa v Dubaju. Po popoldanskem počitku se je hitro odpravila na pošastno letališče in vstopila v pošastno letalo. Ko je prispela v Dubaj, je pohrustala stolpnico. Ker je bila stolpnica prevelika, je pošast Jerry počila.

Oskar Milošič, 2. c

TAT IN DIAMANT

»Kako naj pobegnem iz zapora,« je vprašal tat.

»Aha, ideja! Skočil bom v kanalizacijo in šel ven. Mislim, da imam zemljevid!«

Skočil je v školjko in šel na pot.

Po kanalizaciji je hodil že eno uro in iskal je izhod.

»Oh, kako smrdi. O! Izhod! Aha! Bingo!«

Dedek, ki je popravljaval kanalizacijo, je končal z delom in rekel je, da bo po lestev in večje stvari prišel kasneje.

Tat se je povzpel po lestvi. Potisnil je glavo ven in zagledal policista.

Tat je šel ven, ker je policist odšel.

»Lahko oropam zlatarno.«

Tat je oropal zlatarno in takoj pobegnil.

Čez štiri mesece je prodal diamant.

Dobili so ga, ker ni imel dovoljenja za prodajo.

Simon Prelog, 2. c

ČAROVNIŠKA IGRA

Komaj sem čakal jesenske počitnice ...

Med počitnicami se vedno kaj dogaja in nikoli mi ni dolgčas. Tudi to leto je bilo zelo zanimivo. Ker je bilo vreme kar toplo, smo se igrali zunaj. Za noč čarovnic smo se šli prav posebno igro. Dolgo smo razmišljali, kaj bi se igrali. Idejo je dobil moj starejši brat. Kar naenkrat je na glavi imel klobuk in med nogami veliko metlo. Če te je dobil, si postal čarovnik ali čarovnica.

Bila je že tema, zato se nismo videli med sabo. Največkrat je bil čarovnik moj ati. Na koncu sem jaz splezal na drevo, kjer me niso našli. Iskali so me v strahu, da me ni odnesla kakšna čarovnica. Nekaj časa sem bil tiho. Vendar me je presenetila sosedova muca, ki je bila kar naenkrat poleg mene. Njene svetle velike oči so me prestrašile, zato sem hitro splezal z drevesa.

Odhitel sem v hišo, saj nas je že klicala mamica. Cela hiša je dišala, saj je spekla bučne piškote. Mamici smo pripovedovali o čarovniški dogodivščini, o mački, o svetlečih očeh ... Zelo smo jo navdušili. Rekla je, da se bo drugo leto to igro igrala z nami. Upam, da me na drevesu več ne čakajo mačje oči.

Anže Krapša Kaisersberger, 4. a

NOVA URA

Nekoč je živela deklica Alja. Nekega dne ji je mama kupila uro. Takoj ko jo je zagledala, si jo je nataknila na roko. Zelo je pazila nanjo. A ko si jo je nekega dne snela z roke, ker jo je motila pri pisanju, jo je pozabila v šoli. Ko je prišla domov, je opazila, da jo je pozabila v šoli. Ni hotela povedati mami, ker je vedela, da je bila ura zelo draga.

Naslednji dan, ko je prišla v šolo, je vse povedala učiteljici za podaljšano bivanje. Učiteljica ji je povedala, da jo je vzela njena sošolka Lina. Alja je odšla do Line in jo prosila, naj ji vrne uro. Lina ji je vrnila uro in Alja je bila spet srečna!

Nana Zavec, 2. c

MOJ NAJBOLJŠI PRIJATELJ

Mojemu najboljšemu prijatelju je ime Leon. Leon živi na Ptuj. Ima svetlo modre oči in svetle lase. Oblečen je v rdečo majico, na kateri je črno-beli vzorec in črne hlače ter temno zelene nogavice. Trenira judo in obiskuje nemščino. Rada se igra družabno igro Alias in tekmujeva v računalniških igrah. Najraje ga imam, zato ker se zabavava in ker mi pomaga.

Vid Kelc, 3. c

DRUŽINA

Mamici je bilo ime Lara. Atiju je bilo ime Miha. Imela sta tri otroke. Otroci so bili: Manca, Julija in Nej. Najbolj jim je bilo všeč v parku. Tam so se otroci igrali. Starša pa sta pila kavo in opazovala svoje otroke. Ko so Manca, Julija in Nej bili utrujeni, se je družina odpravila domov. Doma so si pripravili večerjo. Po večerji so se umili in odpravili spat. Naslednji dan so si naredili zajtrk. Po zajtrku so se odpravili na sprehod, kjer so opazovali živali in poslušali zvoke v naravi. Otroci so nabrali rožice za mamo. Manci so bile všeč rumene, Julija je hotela bele, Nej pa je dodal vijolične. Lep pisan šopek je mama doma postavila v vazo. Bil je lep dan.

Nika Petrovič, 1. c

DEVET ČAROBNIH MAČK

Nekoč, pred 3.000 leti, je živela stara ženica, ki je bila šivilja. Imela je devet mačk. A ni vedela, da so mačke čarobne. To je vedela le najmlajša muca Lili, ki sama te moči ni imela. Zaradi tega je bila žalostna.

Nekega dne je stara ženica zbolela. Mačke niso vedele, kaj naj bi storile. Lili je dobila zamisel. Mačkam je dala navodila:

»Miki in Maco naredita zdravilo.

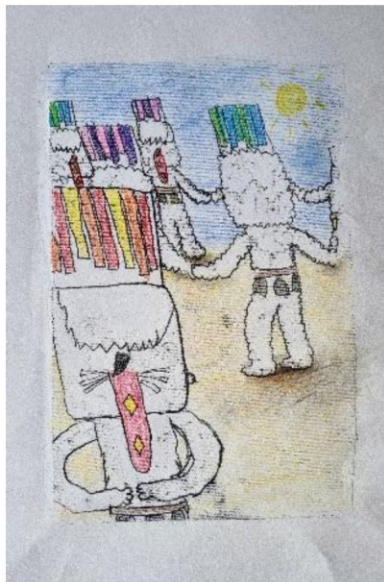
Lumpi in Capi skuhata juho.

Za naročena oblačila Minka in Pika skrojita blago.

Maca in Belka sešijeta oblačila.«

Po sedmih dneh je stara ženica ozdravela. Ugotovila je, da ji je nekdo kahal, naredil zdravilo in skrojil ter zašil vsa naročena oblačila. Starka je želela vedeti, kdo je to vse naredil. A razen njenih devetih mačk ni bilo nikogar. Mačke so bile zelo vesele, da je stara ženica ozdravela. Muca Lili pa je ugotovila, da ima tudi ona super moč.

Anja Selinšek, 4. c

Lara Štih, 5. c

ISKANJE ČUDEŽNEGA PISALA

Nekoč je živel deček. V njegovi šoli se bo v naslednjem tednu odvijal šolski ples. Želel je povabiti svojo simpatijo. Ker si ni upal, se je odpravil na pot poiskat čudežno pisalo.

Šel je čez tri morja, tri pogorja in poiskal staro bajto. Tam je našel tri miši, ki so vedele, kje iskati čudežno pisalo. A za to so želele pošteno plačilo. Prva njihova zahteva je bila, da zgradi lepo hišo s tremi nadstropji in z lepimi sobanami. Druga zahteva je bila polna zaloga sira in tretja kočija z lepimi sedeži.

Ko je to opravil, so miši povedale dečku, da se pisalo skriva v skrivni omari. Deček je šel do omare in vzel ven pisalo, se zahvalil miškam in se odpravil proti domu.

Ko je končno prišel čez tri morja in tri pogorja, je s čudežnim pisalom izrazil željo po plesu s svojo simpatijo.

In to se je res zgodilo! Odšla sta skupaj na ples in se zelo zabavala.

Zoja Vajda in Ema Vidovič, 6. a

KO SEM BILA MLAJŠA

Mami pravi, da sem bila vesel dojenček. Zelo rada sem iz vozička opazovala okolico in druge ljudi ter se jim smejala. V parku sem uživala na gugalnici. Zelo rada sem sestavljala sestavljanke, igrala igro spomin in pela pesmice z babico iz knjige *Pleši, pleši, črni kos*. Ker nisem marala kruha, mi je mami vsak dan skuhala mlečni zdrob ali polento. Z atijem sem zelo rada reševala Cicido. V vrtcu sem uživala v ustvarjanju. Za moj prvi božič mi je ati kupil penino.

Lucija Šmigoc, 2. c

ČAROBNI NAPOJ

»Hitro popij!«

Pogledal sem steklenico. Vsebina ni bila podobna ničemur, kar sem videl do zdaj. Zaprl sem oči, spil tekočino v enem požirku in nemudoma sem se počutil čudno. Nisem vedel, kaj se dogaja, kje sem ali kdo sem. Nekaj trenutkov kasneje sem zaspal.

Zbudil sem se tam, kjer sem se spomnil, da sem bil nazadnje – v gozdu. Vrnil se mi je spomin, a vseeno sem se počutil drugače. Vstal sem in malo pogledal naokoli ter naenkrat zagledal veliko divjih živali. Niso bile videti, kot da želijo napasti, pravzaprav so bile prikupne. Začele so se mi približevati, a ko sem rekel: »Stop!«, so se vse ustavile. Poskusil

sem še nekaj ukazov – ubogale so me! Delale so, kar sem jim rekel, pa še crkljale so se. Nisem mogel verjeti, da je to povzročila tista čudna pijača. Bil sem navdušen. Hitro sem se navadil, saj mi je bila ta moč zelo všeč. Z živalmi sem raziskoval naravo, jezera, gore ter gozdove. Videl sem veliko novih vrst rastlin in živali ter se s pomočjo čudežne moči naučil veliko o naravi.

Nekega dne smo se odpravili do neznanega, velikega in mračnega gozda. Ni me bilo strah, saj so me živali varovale. Počasi smo se sprehajali po gozdu. V daljavi sem zagledal obris nekoga z živalmi – kot da bi se gledal v ogledalu. Spoznal sem, da je dekle, ki ima enake moči kot jaz. Predstavila sva se in drug drugemu povedala svojo zgodbo o moči. Ugotovila sva, da sta si najini zgodbi zelo podobni.

Začela sva se veliko družiti in skupaj raziskovati naravo. Bila je prav prijetna, pa še živali so se dobre razumele. Tako sva skupaj potovala in raziskovala do konca svojih dni.

Alina Kirbiš, 7. b

POTOVANJE V SREBRNO DEŽELO

(Odlomek iz knjige)

Zemljevid je nenadoma nenavadno zasijal in pokazal se je zelen krog, ki je svetil. Ustrašili so se in zemljevid jim je padel na tla ter po naključju pristal na pravokotniku enake oblike kot zemljevid. Točno na sredino kroga je padel rdeč kamen, iz katerega je stekla deževnica in polila zapacan del zemljevida. Na packi se je izrisala črka A.

Anja Selinšek, 4. c

Manuel jo je naglas prebral in stena pred njimi je začela pokati. Na lepem sta se obe polovici razmaknili in ven je padel cvet rože. Cvet se je začel večati in večati ter vse dvignil v zrak in jih potisnil skozi razpoko direktno pred velik slap. Tla so se začela tresti in slap je presahnil.

Pred njimi je bil čudovit kraj. Nekaj pa je bilo drugače – vse je bilo srebrno. Drevesa so bila iz srebra, celo živali so bile srebrne. Nadaljevali so pot in se prebili do temne goščave. Bila je sama črnina, nič podobnega kot vesel srebrn svet.

(nadaljevanje v knjigi)

Rok Bombek, 5. a

MAMICA

Moja mami je visoke rasti. Ima svetle, kratke lase, vendar pobarvane. Tako kot meni se ji radi vihajo. So rahlo naravno skodrani. Ona tega nima rada, zato si jih ravna. Rada se oblači v barvna oblačila. Večkrat ima tudi črno in temno modro oblačilo. Po poklicu je diplomirana inženirka konfekcijske tehnologije. Ne opravlja svojega poklica, ampak je na delovnem mestu glavnega planerja za proizvodnjo.

V službo hodi oblečena raznoliko. Rada ima naravo, vrtnarjenje in urejanje okolice. Rada skrbi za živali, najbolj pa uživa v finski savni. Ker je moja mami, jo imam rada takšno, kot je. Večkrat me opozarja glede reda, uči me imeti rada naravo in živali.

V mladosti je prebrala veliko knjig, zato ima dober besedni zaklad.

Toja Dobovišek, 5. a

ŽELJA

Nekoč je živel v majhnem mestu en srečen fant. Vedno je govoril, da je imel že vse, ampak mu je še manjkala samo ena stvar.

Najbolj na svetu si je želel pokal pri tenisu. Tenis je treniral že od šestega rojstnega dne. Po treh letih treninga je začel hoditi po turnirjih. Vedno več je treniral, vedno več je zmagoval. Spoznal je veliko prijateljev in jih je opazoval, kako trenirajo. Na večjih tekmah je bil že zelo blizu prvega mesta. Vedel je, da mu bo enkrat uspelo.

Matija Hajdinjak, 8. a

Bil je zelo lep dan spomladi in fant je vedel, da mu bo zdaj uspelo. Zvečer, preden je šel spat, se je pogovarjal s svojim tenis loparjem. Lopar je začel govoriti z njim in mu rekel, da ga bo na turnirju ubogal. Tistega dne, še preden je bil star deset let, se mu je uresničila največja želja. Pred veliko ljudi je dvignil svoj prvi zlati pokal.

Še veliko let kasneje je ta isti fant osvojil zelo veliko večjih zlatih pokalov. Ta zgodba nam pove, da če si kaj močno želimo in se za to zelo potrudimo, kot je ta fant veliko treniral, se nam želja lahko uresniči.

Rok Stopar, 4. c

BOŽIČNI DAN

Zjutraj sem se zbudila, si pospravila posteljo, si umila zobe in se spomnila, da je božič. Pogledala sem pod božično drevo in videla veliko daril. Potem se je vstala cela moja družina. Odprli smo darila. Moje darilo je bila kapa, očijevo domine, mamina so bila očala in sestrino dinosaver. Potem smo za zajtrk pojedli pečena jajca. Mami je šla v trgovino, jaz pa ven. Zunaj sem našla štiriperesno deteljico. Zaželela sem si morskega konjička. Ko je mami prišla iz trgovine, smo se vsi igrali domine in druge družabne igre. Potem sem šla spat. Zjutraj sem se zbudila in na mizi me je čakal morski konjiček. Bila sem zelo vesela, ker se je moja želja izpolnila. Preživela sem lepe praznike!

Lina Majerič, 2. a

ZAKAJ IMAMO HRIB IN GRAD

Nekoč, pred davnimi časi, sta živeli dve plemeni škratov, ki so bili majhna in zelo živahna bitja. Vsi so bili oblečeni v enaka oblačila, samo barva je bila različna. Živeli pa so tudi ljudje, ki so bili veliki in zagrenjeni, po zunanosti pa zelo različni. Škratje so imeli kralja, ljudje pa kraljico.

Dolgo časa so živeli vsi lepo in prav. Nekega dne pa so nekemu človeku, ki je bil po poklicu pek, izginile vse žemljice, medtem ko je gnetel testo za okusne rogljičke. Rekel je: »Zagotovo so bili škratje. Tako majhni in neopazni so, poleg tega pa sploh ne morejo živeti brez žemljic, saj je ves drug kruh večji od njihovih glav.«

Emily Zbil, 7. c

Nek škrat pa je rekel: »Ti neumni ljudje ne znajo peči niti žemelj, potem pa nas še obtožujejo!«

Tako prerekanje in zbadanje je trajalo celih devet dni. Nato pa se je vse samo še poslabšalo in nastala je vojna med škrti in ljudmi. Toplji so se po ulicah, kakor kakšni vandali, kradli, kri je tekla na vse strani. Ta vojna je trajala cela tri leta in devet noči, dokler ni bilo več hrane. Bilo je toliko žrtev, da jih niti prešteti niso mogli. Do tega dne se kralj in kraljica niti pogledala nista.

Potem pa je napočil zgodovinski dan. Kralj, kraljica, dvorjani ter pek so prišli na grad ter se pogovarjali, kako in kaj. Ko je sonce šlo za morje, so se dokončno dogovorili, da bodo škratje živeli pod zemljo, ljudje pa bodo ostali na površju. Tako so si škratje zgradili mesto pod zemljo. Nastal je hrib, ki je bil grad kralja škratov. Grad na hribu pa je bil grad ljudi. Škratje so živeli leta in leta pod zemljo in postali krti. Ti pa še danes živijo pod našo zemljo.

Iva Vukovič, 7. b

ČUDEŽNI KULI

Nekoč, pred davnimi časi, je živel siromašen deček brez družine. Živel je v gozdu, kjer je bilo zelo neprijetno. Želel si je hrane, saj je bil zelo lačen.

Ko je nekega dne šel po hrano, je nenadoma pod grmom zagledal skrinjo brez ključavnice. Skrinja je bila zelo stara in izdelana iz smrekovega lesa. Strah ga je bilo odpreti skrinjo. Počasi se je opogumil in jo odprl. V njej je bil čaroben, nenavaden kuli. Počasi je segel z roko k njemu in ga vzel. Ni vedel, da je kuli čaroben, zato je prišel v svoj brlog in ga odložil na polico.

Zjutraj se je zbudil in si zaželel nekaj narisati. Začel je risati in narisal je pokal. Ko je odložil kuli, se je pred njim pojavil natanko tak pokal, kot ga je narisal. Deček je bil zelo začuden. Najprej ni mogel verjeti svojim očem, potem pa se je domislil, da se mu lahko izpolnijo vse želje. Potem je narisal še posteljo, kavč, kuhinjo in obilo dobrot. Sedaj dečku ni manjkalo čisto nič.

Sčasoma je deček odrastel v fanta in hotel se je poročiti. Odšel je v sobo, kjer je na polici hranil čarobni kuli. Vzel je kos papirja in začel risati. Risal je tri dni in tri noči. Narisal je tri miške. Miškam je naročil, naj mu gredo po princeso, ki je živela sredi morja. Miške so odšle v palačo po princeso. Tam so ji naročile, da naj gre z njimi, saj jo mladenič hoče povabiti na ples. Princesa na začetku ni hotela iti z njimi, ko pa so ji miške povedale, da ima mladenič čarobno pisalo, je z veseljem odšla z njimi.

Ko so prišli do hiše, jo je mladenič veselo pričakal. Razkazal ji je hišo in princesa je bila zelo zadovoljna. Zvečer jo je povabil na ples sredi gozda. Na plesu jo je mladenič povprašal za roko. Princesa ga je takoj vzela za moža.

In tako sta srečno živela do konca svojih dni skupaj s tremi miškami.

Ivo Kancler in Jure Varjačić, 6. a

MIA SE SPREMENI

Nekoč je živela deklica po imenu Mia. Ves čas je samo gledala svoj telefon in se ni hotela igrati na dvorišču.

Nekega dne, ko je Mia odšla spat, se je zgodila nenavadna stvar. Njene igrače so oživele in začele plesati po njeni sobi. Mia se ni zbudila, igrače so se odločile, da bodo začele kričati. A Mia se že spet ni zbudila.

Igrače so začele igrati na zelo glasne inštrumente. Mia je odprla oči. Igrače so se še vedno zabavale. Mia je rekla: »Če ne boste tiho, vas bom vrgla skozi okno!«

Mia je tako ali tako mislila, da sanja in zaspala je nazaj. Igrače so odšle v škatlo in zaspale. Ko se je Mia zbudila, se je oblekla, šla v dnevno sobo in v roke spet vzela telefon. Njena mama je rekla: »Mia, pridi na zajtrk in se pojdi igrat ven na dvorišče.«

Mia ni poslušala svoje mame in se je še naprej igrala s telefonom. Mama je ni mogla prepričati, da bi odšla ven na dvorišče. Miin telefon se je izpraznil, a ni našla polnilca zanj, saj so njene igrače spet oživele in ga skrile. Prišle so v dnevno sobo in Mia se je zelo prestrašila. Igrače niso utihnile, dokler se ni odpravila na dvorišče.

Mia je ugotovila, da je igra na svežem zraku zelo zabavna.

Monja Jazbec, 4. c

GOZDNI PALČEK FRANČEK

(šaljiva)

Sem gozdni palček in živim v Ohiu. Zjutraj se zbudim ob 18. uri. In nahranim hrošče. Nato se v kamnu odpeljem v službo. Kasneje grem na kosilo s sodelavci. Po službi grem domov in za večerjo pojem 4 kose plastični kozarcev.

Preden grem spat, ob 10. zjutraj, še spijem en liter nafte. Ko se zbudim, pojem 5 steklenih krožnikov, spijem 1liter zemeljskega plina in se umijem s kerozinom ter obrišem z ognjem. Ugrabim nekaj hroščev s kmetije Hrošč in jih pojem za posladek.

Odpravim se domov. In doma pozdravim svoje otroke. Do 3. ure zjutraj rapam. In pišem rime.

Jaka Sarkičević, 7. c

PRAVLJIČNI PLES

Nekoč je živila siromašna deklica. Bivala je v leseni hiški, ki je še komaj stala skupaj. Nekega dne, ko je zaslužila 7 cekinov, se je odločila, da gre raziskovat po svetu. Ko je hodila že več ur, je v grmovju ob potki srečala tri miške. Dve sta bili brez kožuha, ena pa brez repa. Deklica je vprašala, če gredo z njo na potepanje okrog sveta. Miške so šle z veseljem zraven. Po dolgi hoji skozi gozd so prišle do morja in se šle malo namakati v morje. Deklica se je začela potapljati. Potem je skočila s skale in pod vodo je našla čudežno pisalo. Shranila ga je. Deklica in tri miške so se odpravile naprej po potki ob obali. Prišle so do nekega mesteca. Tam so si v pekarni kupile nekaj za pod zob. Ko so se najedle, so šle k vodnjaku in se malo spočile od naporne poti. Prehodile so več kilometrov.

Na tržnici so zasledile oglase o večernem pravljičnem plesu. Deklica je hotela iti, ampak ni imela soplesalca. Na oglasu je pisalo, da se ples začne ob osmih zvečer. Miške so ji rekle, da ji lahko čudežno pero najde in pripelje soplesalca. In tako se je tudi zgodilo. Šle so nazaj do vodnjaka, se usedle in čakale. K njej je pristopil lep mladenič njene velikosti in starosti. Vprašal jo je, če bi bila njegova soplesalka ta plesni večer. Deklica je z vsem veseljem rekla ja. Zmenila sta se, da se ob pol osmih dobita pri vodnjaku. Deklica si je morala hitro kupiti oblečilo. Kupila si je obleko in kristalne čevlje. Šla se je tudi preobleč. Ura je bila že skoraj pol osem. Počasi je šla k vodnjaku in seveda so jo spremljale tudi miške. K njej je pristopil še mladenič in skupaj sta čakala, da se ples začne.

Ta ples je bil pravljičen, ker se po njem vsi zaljubijo. Tega mladenič in deklica seveda nista vedela. Glavni voditelj plesa je končno otvoril ples. Najprej sta spila pijačo in šele po pijači sta šla plesat. Plesala sta valček, poskočno polko ... Ura je odbila polnoč in mladenič ter deklica sta se tako močno zaljubila, da se nista mogla več ločiti. Mladenič jo je povabil k sebi domov. Pri njem sta skupaj povečerjala, si pogledala film ter živela lepo do konca svojih dni.

Neža Lačen, 9. c

Nika Ivančič, 6. a

KAZALO

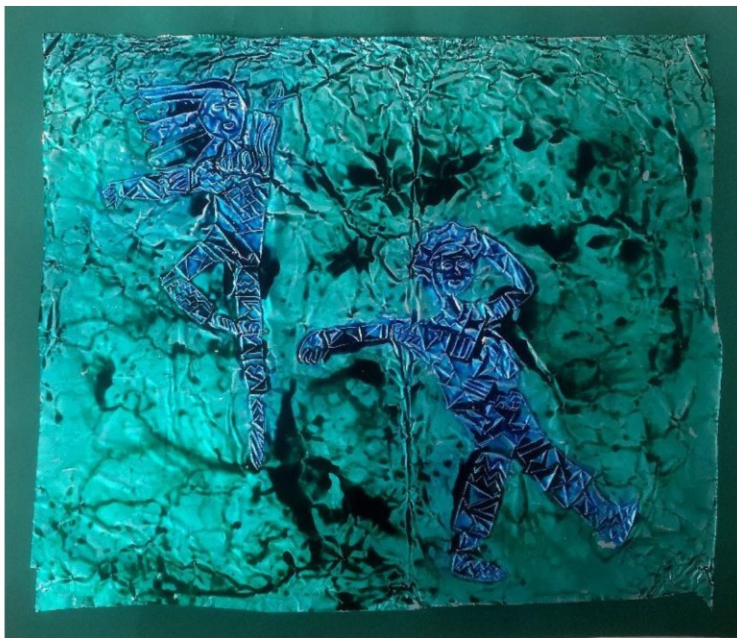
Beseda ravnateljice	4	Pesmica o nasprotjih	17	Ljubljeni kralj	28
Beseda urednika	5	Svet.....	17	Žalostna mavrica	29
I. Abeceda nas poveže	6	Minevanje	18	Zajec Fran.....	30
Kaj je abeceda?	6	Kaj delaš?	18	Družina v toplicah	30
II. Vezi na odru življenja ...	7	Šola.....	18	Uspelo mi je.....	31
Drama v veselju	7	Mala muca	19	Grozna pošast Jerry	32
Mihčev raziskovalni duh ...	7	Ona.....	19	Tat in diamant	32
Intervju z Lenartom.....	8	To smo mi, 4. B.....	20	Čarovniška igra.....	32
III. Zastavim uganko,		Kako je med prijatelji	20	Nova ura	33
uganeš ... in sva povezana! 9		Moj razred.....	20	Moj najboljši prijatelj ..	33
IV. Povežimo se v pesem. 10		Samota.....	21	Družina	34
Prijatelj	10	Barvice na hitro	21	Devet čarobnih mačk..	34
Lenoba	10	Na igrišču	21	Iskanje čudežnega pisala	
Vesolje	10	Ti	22		35
Pust	10	Prijatelj.....	22	Ko sem bila mlajša	35
Tri moderne	11	Zvočna	23	Čarobni napoj	35
Marec.....	11	Cepivo.....	23	Potovanje v srebrno	
Medvedja uspavanka	11	Prijatelj.....	23	deželo.....	36
Branje je znanje!.....	12	V. Tudi zgodbe povezujejo		Mamica	37
Vesolje in čudesa.....	12		24	Želja	37
Kaj je veselje.....	13	Deklica in čudežno pisalo		Božični dan.....	38
Ti in jaz	13		24	Zakaj imamo hrib in grad	
Prijatelj	14	Mija in muca	25		38
Ne!	14	Hotelska soba 32	25	Čudežni kuli	39
Šola	14	Lepa pomlad	25	Mia se spremeni	40
Prijatelj	15	Zgodba o Ljudu.....	26	Gozdni palček Franček	40
Prijateljstvo	15	Moj muc Bali	26	Pravljčni ples.....	41
Ptice	15	Moja igrača je zbolela	27		
Ko pozabiš na test	16	Deklica	27		

Uredniški odbor:
dr. David Bedrač, glavni urednik, lektor
Edita Čelofiga, likovna urednica

Fotografija na naslovnici: Kamil Finšgar, 6. a
Fotografija na ovitku zadaj: Ronja Lutz, 3. b
Oblikovanje: Blanka Kojc

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj
Naklada: 200 izvodov
Maj 2023

UDK 37.014.77
ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo
učencev OŠ Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ
Ljudski vrt Ptuj, 2023

www.os-ljudskivrtptuj.si

**OSNOVNA ŠOLA
LJUDSKI VRT PTUJ**